

(Време, 16.12.2010)

Како се Американци односе према Кини види се по депешама исцурелим преко Викиликса, а како се према Пекингу односе амерички клијенти показала је афера везана за церемонију доделе Нобелове награде кинеском дисиденту на робији Лију Сјаобоу. Србија је, по традицији, на ветрометини решавала загонетку по принципу: Кина далеко, паре близу – Европска унија близу, али чланство у њој далеко

Хладни рат између Кине и западних земаља обновљен је накратко поводом доделе Нобелове награде за мир кинеском дисиденту на робији Лију Сјаобоу. То се, наравно, сасвим случајно, као у некој вежби, подударило с америчко-кинеским спором око курса јуан–долар, са корејском кризом и са јапанско-америчким морнаричким вежбама у Јужном кинеском мору.

Како то обично бива, Србијица се у тој афери нашла на ветрометини због питања да ли да њен званични представник присуствује или не – другим речима, да ли да наљути Кину која је физички далеко, али њен зајам изгледа близу, или да наљути представнике Европске уније, која је физички близу, али је улазак у њу временски далеко.

Представници Србије су последњих година гласно најављивали да улазе у стратешки аранжман са Кином. У контактима с Кинезима они понављају да централни геополитички положај на Балкану чини Србију местом сарадње свих земаља нашег региона, уз додатак да је Србија једина земља у Европи која има уговор са ЕУ, али и са Руском Федерацијом, Турском, Белорусијом, као и са регионом ЦЕФТА.

Кинези су, то се може претпоставити, пре тога подсетили Београд да они, прошли пут, на молбу Србије, нису присуствовали додели Нобелове награде мрском Мартију Ахтисарију.

Србија наравно мора бити пажљива пошто рачуна на подршку коју Кина даје њеним напорима око Косова у Савету безбедности, последњој брани коју Американци нису пробили у својој десетогодишњој акцији изградње, учвршћивања и међународног признања косовске државне творевине. На том нивоу рачуни су, додуше, чисти: Србија подржава политику Кине према Тајвану. Македонци су недавно покушали да се с тим играју, признајући Тајван, па су брзо одустали.

Представници Србије су последњих година гласно најављивали да улазе у стратешки аранжман са Кином. У контактима с Кинезима они понављају да централни геополитички положај на Балкану чини Србију местом сарадње свих земаља нашег региона, уз додатак да је Србија једина земља у Европи која има уговор са ЕУ, али и са Руском Федерацијом, Турском, Белорусијом, као и са регионом ЦЕФТА.

"Желим да нагласим да је Србија у протеклим годинама имала три стуба спољне политике, Брисел, Вашингтон и Москву. Сада могу са изразитим задовољством да потврдим да је Србија добила и свој четврти ослонац – Пекинг", поручио је недавно председник Србије Борис Тадић.

Ко и зашто бојкотује

Свака генерација политичара, наравно, сматра да историја почиње од њих, али она је обично мало дужа и замршенија. (види антрфиле "4000 званица") У тој нобеловској церемонијалној драми неке државе су, додуше, хтеле да покажу да им одговара кинеска прокламована политика немешања у унутрашње ствари других земаља – Чавез је, на пример, позив за Осло одбио повиком: "*Вива Цхина!*" Неке земље које су бојкотовале имају проблеме са сопственим дисидентима. Домаћа јавност која лако плане и лако заборави можда недовољно уочава да у овом случају Србија није била једина којој је био калкулатор пред очима.

